

Door het vuur

Meredith Wild bij Boekerij:

De Bridge-serie

Op mijn knieën

Door het vuur

Over de rand

Meredith Wild

Door het vuur

Deel 2 van de *Bridge*-serie

Voor Misti.

ISBN 978-90-225-8547-4

ISBN 978-94-023-1242-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridge Series #2: Into The Fire*

Vertaling: Textcase, Deventer

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Textcase, Deventer

© 2016 Meredith Wild

© 2016 Waterhouse Press, LLC

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘We steken onze bruggen over wanneer we ze tegenkomen en verbranden hen vervolgens achter ons, zodat niets rest om onze progressie aan te tonen behalve de herinnering aan de geur van rook en de aanname dat onze ogen ooit getraand hebben’.

Tom Stoppard

Hoofdstuk 1

DARREN

‘Blijf met je klauwen van me af!’

Pauly’s ogen schoten open door de combinatie van naloxon en het zuurstofmasker, dat hij nu ruw uit de weg duwde. Onze enige dank voor zijn abrupte terugkeer naar de werkelijkheid was een reeks vloeken en klappen. Hij was duidelijk niet blij dat we zijn trip verstoord hadden.

‘Bridge, houd hem tegen de grond.’

Maar voor ik hem kon grijpen, had Pauly met zijn maaiende armen Ian al in het gezicht gemept. Hardhandig – harder dan nodig – duwde Ian hem tegen de stoep. We waren inmiddels bezig aan het drieëntwintigste uur van onze dubbele dienst. Ook mijn geduld begon op te raken.

Pauly was langdurig verslaafd en zolang hij tijdens een trip bij bewustzijn en in een redelijk humeur was, bracht een ambulance hem alleen naar het ziekenhuis om zijn vitale functies te monitoren tot hij weer van zijn trip af was. Helaas hadden we vandaag dat geluk niet.

‘Nog één zo’n grapje, Pauly, en we geven je de volgende keer sowieso de naloxon om je trip af te kappen, hoe goed je je ook voelt,’ gromde Ian.

Het was een loos dreigement, maar in zijn huidige toestand nam Pauly het maar al te serieus. Met toegeknepen, bloeddoorlopen ogen staarde hij naar mij.

Ik schudde mijn hoofd en hield zijn armen stevig vast. Als je in aanmerking nam hoeveel gewicht hij recentelijk verloren had, was hij nog verrassend sterk. ‘Je hoeft niet op mijn

medeleven te rekenen, man. Je weet dat je ons niet mag slaan als we je proberen te helpen. Houd je je nu rustig?’

Hij was een van de duizenden junks in de stad. Ons team van een stuk of dertig brandweerlieden werd met enige regelmaat gebeld om te gaan kijken of hij nog leefde als iemand hem weer ergens bewusteloos op straat had zien liggen.

Soms leek het erop dat wij Pauly liever in leven wilden houden dan hij zichzelf.

Die afschuwelijke waarheid zou aan een ander waarschijnlijk vreten. Maar ik kon zijn verhaal – of dat van de honderden anderen die ik in al die jaren had gezien – geen vat op me laten krijgen. Niet met mijn werk. Op dit moment wilde ik alleen nog maar terug naar de kazerne. Het was een drukke nacht geweest; steeds als we net in slaap vielen, kwam er een nieuwe oproep. Ik snakke naar een paar uur ongestoorde slaap. Hoe sneller Pauly en ik het eens waren, hoe eerder ik afgelost zou worden. Dan kon ik naar huis.

Na een paar seconden leek hij zich erbij neer te leggen en ontspande hij zijn spieren.

‘Bedankt, man.’ Ik zuchtte, zowel van opluchting als van vermoeidheid. Er kwamen twee ambulancemedewerkers met een brancard aan en ik knikte naar ze. ‘Deze gasten zullen nu verder voor je zorgen. Zul je aardig tegen ze zijn?’

‘Ja, hoor.’ Met een vertrokken gezicht sloot hij zijn ogen.

Tot de volgende keer, Pauly.

Een paar uur later stapte ik door de glazen deuren Bridge Fitness binnen. De sportschool was van mijn broer, maar sinds ik hier als manager gewerkt had, voelde het gebouw als een tweede thuis. Cameron werkte zich al wekenlang een slag in de rondte, zodat hij na zijn bruiloft een paar weken

vrij kon nemen. Regelmatig sprong ik bij om hem te helpen, maar gelukkig hoefde dat vandaag niet. Ik moest alleen mijn extra energie kwijt, zodat ik daarna rustig thuis kon gaan slapen.

In de grote fitnessruimte zag ik Camerons verloofde, Maya Jacobs, op de loopband. Met haar oordopjes in hoorde ze me niet aankomen. Het had jaren geduurd voor de knappe blondine mijn broer had toegestaan haar hart te veroveren. Hoewel ik het vreselijk had gevonden hem daaronder te zien lijden, leek hij zielsgelukkig nu ze weer samen waren. Ik zwaaide kort naar haar op mijn route naar het kantoor achterin, waar ik hopelijk Cameron zou vinden.

Zoals verwacht zat hij achter zijn bureau, maar hij was niet alleen. Raina, onze vaste yogalerares, leunde met een heup tegen de zijkant van het bureau. Haar hongerige blik gleed van Camerons ongemakkelijke uitdrukking naar zijn lichaam, waarna ze nog iets dichterbij hem toe schoof. Jemig, nog even en ze zou bij hem op schoot kruipen. Toen ze haar tong over haar lippen liet glijden, wendde Cameron zijn blik af.

‘Hallo, jongens,’ riep ik ter begroeting.

Raina schoof meteen van het bureau. ‘Hoi, Darren.’

‘Hoe is het?’

Ze haalde haar schouders op en liep langs me de deur uit, waarbij ze overduidelijk haar borsten iets vooruitstak. ‘Prima. Ik ging net weg.’

‘Doei,’ zei ik met een blik op haar heupwiegende achterste. Cameron fronste even, maar wendde zich toen weer tot de papieren voor zijn neus. Ik leunde tegen de deurpost en probeerde zijn stemming te peilen. ‘Wat probeerde Raina? Heeft ze de hint dat je met Maya verloofd bent niet begrepen?’

Hij streek met zijn pen langs zijn kaak. ‘Volgens mij is ze gewoon zo. Ik probeer er niet te veel in te zien.’

Ik schoot in de lach. ‘Die signalen oppikken en vervolgens in mijn voordeel gebruiken is mijn favoriete hobby. Ze probeert je te versieren, man. Een dezer dagen betrapt Maya haar en dan breekt de hel los. Ik denk dat het beter is dat jij haar afkapt voor Maya dat doet.’

Met een zucht leunde hij naar achteren in zijn protesterende bureaustoel en streek zijn donkere haar uit zijn gezicht. ‘Ja, waarschijnlijk heb je gelijk. Alsof ik nog niet genoeg te doen heb. We vertrekken over een paar dagen naar Grand Cayman en ik heb het onwijs druk met dit voorstel voor de investeerders.’

Ik knikte. Er lag altijd wel een flinke stapel papierwerk op zijn bureau, maar die was alleen maar gegroeid nu hij zijn imperium wilde uitbreiden door een nieuwe sportschool te openen. ‘Zal ik anders eens met haar praten?’

Cams weifelende blik was overduidelijk. Ik mocht dan de oudste zijn, Cameron wilde altijd zijn lasten alleen dragen.

‘Ik meen het. Het is minder ongemakkelijk als ik met haar praat,’ zei ik. ‘Ik zal het luchtig houden, maar de boodschap wel duidelijk overbrengen.’

Na een paar seconden trok de bezorgde frons op zijn voorhoofd weg. ‘Prima, maar maak haar niet kwaad. Ik heb haar hier nodig als wij weg zijn. Op dit moment kan ik me geen weglopend personeel veroorloven.’

‘Begrepen.’ Ik liep naar het kluisje om mijn tas en jas erin te leggen. Toen ik wegreed bij de kazerne had ik mijn derde of vierde vlaag van energie gehad, dus de komende paar uur zou ik toch niet kunnen slapen. In elk geval hoefde ik me

voorlopig niet druk te maken om gasten zoals Pauly en ook geen brandende gebouwen in te rennen.

Ik liet Cameron met zijn papieren en zette koers naar de yogaruimte verderop in de gang. De eerste lessen begonnen pas halverwege de ochtend, maar ik nam aan dat ik Raina er al wel zou vinden.

De grote ruimte was koel en leeg – op Raina na, die een stukje verderop een stapel matjes aan het uitrollen was.

Ze keek op toen ik de deur achter me dichttrok.

Met een grijns vroeg ik: ‘Hoe gaat het?’

‘Goed, hoor. En met jou?’

‘Gesloopt van het werken. Lange dienst. Ik kom hier even ontspannen voor ik ga slapen.’

Met een uitdagend lachje liet ze haar blik naar de matjes glijden. ‘Zin in een persoonlijke yogasessie?’

Ditmaal was mijn grijns niet geforceerd. Toen onze blikken elkaar opnieuw ontmoetten, stond de hare loom. Ik lachte kort. ‘Dat klinkt ontspannend. Maar als ik nu ga liggen, sta ik niet meer op.’

Ze haalde haar schouders op en ging verder met wat ze aan het doen was. Haar uitnodiging bleef tussen ons in hangen. Wat Cameron niet wist, was dat ze me een paar weken geleden na ons werk ook al een ‘persoonlijke yogasessie’ gegeven had. Het was een moment van zwakte van mijn kant geweest.

Die man in me die nooit een uitnodiging afsloeg, liet de mogelijkheden even door mijn vermoeide hoofd gaan. Nee, ik kwam hier voor iets anders. Daarom schraapte ik mijn keel en zette me mentaal schrap. ‘Hoe zit het eigenlijk tussen jou en Cam?’

Raina verstijfde en keek me opnieuw aan, ditmaal op haar hoede. ‘Hoe bedoel je?’

‘Je hebt interesse in hem, nietwaar?’

Ze liet de matjes liggen. Haar hele lichaam verstrakte en op haar knappe gezicht was een verdedigende uitdrukking verschenen. ‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Ik zag je daarnet in zijn kantoor. Je lichaamstaal... Misschien ben ik gek, maar volgens mij voel je je tot hem aange-trokken.’

Ze opende haar mond, maar er kwam geen geluid uit. Ik had haar duidelijk van haar stuk gebracht.

Langzaam liep ik op haar af, terwijl ik intussen mijn blik over haar heen liet glijden.

Ze had een prachtig lichaam. Fit en slank, zonder ook maar een grammetje overtollig vet – iets dat duidelijk te zien was nu ze alleen een sportbeha en een nauwsluitende yogaleg-ging droeg. Ik werkte ook hard aan mijn eigen lichaam, maar toch was ze mijn type niet. Mijn voorkeur ging uit naar de meiden die wel naar de sportschool kwamen om wat strakker te worden, maar ook nog iets van hun rondingen behielden.

Ik ging voor haar staan; dichtbij, maar ook weer niet té dichtbij. ‘Wil je soms zeggen dat je níet met Cameron naar bed zou gaan als je de kans kreeg? Zeg op.’

‘Ik voel me totaal niet aangetrokken tot je broer,’ antwoordde ze fel.

‘O, nee?’ Uitdagend beantwoordde ik haar blik. Haar ge-jaagde ademhaling, de roze teint van haar huid... Het waren allemaal signalen waaruit bleek dat ik deze ronde kon winnen.

‘Nee.’ Het was meer een zucht dan een woord. De woede in haar stem was verdwenen.

Toen ze zich naar me toe boog, had mijn vermoede brein even moeite om uit te knobbelen waar ik het ook alweer over had.

‘Bewijs het maar.’ Ook mijn stem bevatte een uitdaging. Toen ik een stap voorwaarts zette, stonden we bijna tegen elkaar aan.

Heel even gleed haar blik naar de deur, waarna ze hem weer op mij vestigde. Die blik herkende ik. Ze moest kiezen. Maar het maakte niet uit wat ze zou kiezen, want ik kon haar toch van gedachten laten veranderen. Cameron was een goede man. Daarom wilde ze hem. Ik was dat niet en daarom wilde ze op dit moment mij.

Dat laatste werd bewezen toen ze haar hand om mijn hals liet glijden en zich op haar tenen verhief om haar lippen op de mijne te drukken. Het gebaar was niet aarzelend, niet verlegen. Ze stortte zich op me en ik kuste haar terug. Niet dat het mij uitmaakte hoe ze smaakte, maar ik wist dat ze dat wilde. Mij deed het allemaal niet zoveel.

Ze leunde naar voren om haar hele lichaam tegen het mijne te duwen en mijn pik roerde zich. O, ja. Een vluggertje was zeker een optie.

Ik verbrak de kus die ik toch niet wilde, draaide haar om en duwde haar tegen de muur. Onder haar yogabroek was ze naakt. Ik schoof hem ver genoeg naar beneden om daar te kunnen komen waar ik wel wilde zijn.

Niet doen. Ik liet mijn handen over haar heupen glijden en dacht even na over wat ik op het punt stond te doen. ‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ Niet dat haar antwoord de daad rechtvaardigde.

‘Ja,’ kreunde ze, met haar achterste tegen mijn groeiende erectie schurend.

Bij ieder geluid dat ze maakte, zag ik voor me dat Cam binnenliep om te aanschouwen wat zich voor gruweldaad onder ons gezamenlijke dak afspeelde. Jezus, wat was dit eigenlijk dom. En fout. Steeds als ik mijn ogen opende, herinnerden de drie spiegelwanden om ons heen me daaraan. De eerste keer met haar naar bed gaan was al een vergissing geweest. Als ik zo doorging, kwam ik nog serieus in de problemen.

Met één hand streelde ik mijn erectie; mijn onafscheidelijke metgezel en het brein achter alles wat met neuken te maken had. Maar toen verstilde ik. 'Ik heb geen condoom bij me.' Een ongemakkelijke stilte volgde.

'Dat geeft niet,' zei ze zacht.

Dat gaf zeker wel. Ik deed het nooit zonder condoom. Bovendien had ik Raina al met meerdere mannen in de sportschool zien flirten, dit ging dus niet gebeuren.

Daarom schoof ik haar yogabroek weer omhoog en draaide haar om. 'Niet hier. Niet op deze manier.' Misschien ook wel nooit meer.

Haar borst rees en daalde bij iedere hijgende ademhaling. Ze was zo opgewonden dat ik haar zo had kunnen nemen. Maar daarvoor was ik hier niet.

'Raina, je moet Cameron met rust laten. Wij kunnen flikflooien wat we willen, maar hij gaat met Maya trouwen.'

Pas toen ik de woorden uitgesproken had, besepte ik hoe bot ze klonken. Maar het was al te laat om ze terug te nemen. Haar blozende huid nam zijn normale teint weer aan.

'Reken maar, Darren. Al had ik nooit gedacht dat juist jij het jaloerse type zou zijn.'

Ik moest mijn kaken stevig opeenklemmen. Ik was niet

jaloers, maar als ze daardoor uit Camerons buurt zou blijven, vond ik het prima.

Nog even bleef ik staan om haar in me op te nemen. In elk geval zou ze Cam nu met rust laten. Ik leunde naar haar toe en kuste haar op de lippen. Het was een automatisch gebaar waar ik geen greintje genoeg aan beleefde.

‘Ik zie je nog, Raina.’

VANESSA

Zachtjes zong ik mee met het popnummer dat uit de plafondspeakers klonk. Het was in het koffietentje precies lawaaierig genoeg om niet gehoord te kunnen worden.

‘Veronica!’ brulde de barista.

Ik schrok op, wurmde me tussen de mensen door en nam de houder met de koffiebekers erin aan. ‘Vanessa,’ corrigeerde ik hem.

Maar hij was alweer afgeleid en negeerde me. In mijn zak voelde ik mijn telefoon overgaan. Toen ik hem eruit gevist had, herkende ik het nummer van mijn moeder op het scherm.

‘Hoi, mam.’ Met de telefoon tussen mijn schouder en oor geklemd liep ik voorzichtig met de bekers het koffietentje uit.

‘Hoe gaat het, lieverd? Is alles goed met je?’ De zuidelijke, warme tonen in haar stem klonken een beetje gespannen.

Dat was niets nieuws, soms kreeg ik het gevoel dat ze verwachtte dat er altijd problemen waren als ze belde. Daarom rolde ik met mijn ogen en onderdrukte een zucht.

‘Het gaat prima.’

Het ging altijd prima, ook wanneer dat niet zo was. Al zat ik tot aan mijn nek in de problemen, dan nog zou ik mijn

moeder niet het idee geven dat mijn verhuizing naar de grote stad inderdaad zo'n slecht idee was geweest was als ze zich voorstelde. Een sterke windvlaag duwde flarden van gesprekken in mijn richting toen ik me door de mensenmassa begaf.

'Waar ben je?' Haar stem leek klein en onbelangrijk als je hem met het constante geluid en de bedrijvigheid van mijn omgeving vergeleek.

'New York City, mam. Het is hier nogal luidruchtig.'

Het werd even stil en ik kon haar gewoon haar hoofd zien schudden. Ze had nooit begrepen waarom ik hier was gaan wonen. Dit was namelijk het compleet tegenovergestelde van waar ik vandaan kwam. Juist daarom was ik zo dol op deze stad. Mijn moeder had me heel beschermd opgevoed, maar mijn toekomst lag gewoon niet in Callaway.

In dat kleine stadje in Florida was ik anders: het slimme meisje met de sproeten, de tweedehandskleren en de alleenstaande moeder. Mijn moeder was jarenlang de spil van het dorp geweest, omdat ze in het lokale café iedereen die maar langskwam zijn koffie en vettige ontbijt serveerde. In Callaway bleef niets geheim. Ik kon er met geen mogelijkheid ontsnappen aan het verhaal dat voor anderen sociale valuta was om hun eigen geheimen wit te wassen.

Volgens de geruchten was ik naar de grote stad vertrokken om op Wall Street te gaan werken. Meer hoefden ze ook niet te weten. Hier was ik anoniem. Ik kon mezelf steeds weer opnieuw uitvinden en slechts een handjevol mensen zou het merken. En in een grote stad als deze was ik daarin niet de enige.

'Ben je klaar voor de reis?' vroeg mijn moeder.

Ik liep intussen stevig door. Rijen taxi's bliezen genoeg

uitlaatgassen de lucht in om de omliggende gebouwen en straten te besmeuren. Dat was het enige wat ik aan thuis miste: de frisse lucht. Maar het zou niet lang meer duren voor ik opnieuw van frisse zeelucht zou genieten.

‘Hartstikke klaar.’

Ze zuchtte nog een keer. ‘Ik vind het maar niets dat je alleen moet reizen.’

Opnieuw was ik er dankbaar voor dat ze me niet kon zien, want ik kon het niet laten nog een keer met mijn ogen te rollen. Die bezorgde houding kwam uit een goed hart, hield ik mezelf voor. ‘Ik reis niet alleen. Eli en de rest van het bruidspersoneel is er ook bij.’

‘Maya ook?’ Haar stem klonk nu milder. Ze was dol op Maya.

‘Cam en zij zijn vanochtend al vertrokken om vast aan de laatste voorbereidingen te beginnen.’ Ik glimlachte bij de gedachte dat ze na die stressvolle winter even tijd voor elkaar hadden.

‘Ik wou maar dat jullie in plaats daarvan hier op bezoek kwamen.’

‘Maya heeft je uitgenodigd voor de bruiloft, mam. Je had moeten gaan. Dat zou een soort van de vakantie zijn geweest die we altijd al wilden.’

‘Vanessa.’

Maar haar kalme stem was geen berisping. Er klonk verdriet in door, teleurstelling die geen enkele belofte van vergiffenis van mij ooit zou verzachten.

‘Het is niet erg, mam. Maar na je halve leven onderweg te zijn geweest, zou ik denken dat je je niet zo druk zou maken om een reisje.’

Het leek erop dat ze zodra ze hoogzwanger besloten had mijn vaders tourbus achter zich te laten, nooit meer ver weg had willen gaan. Die paar keer dat ze me in de stad had opgezocht, was er heel veel planning en smeken aan voorafgegaan.

‘Phil kan niet zolang vrij nemen. Als hij vrij is, heeft hij geen zin om ook nog van hot naar her te rennen.’

Ze was met mijn stiefvader getrouwd toen ik op de middelbare school zat. Ik was op dat moment al bijna klaar met mijn examens dus ik had nooit echt een goede band opgebouwd met mijn nieuwe ‘vader’. Hoewel ze zei dat Phil de liefde van haar leven was, zag ik haar ogen alleen stralen als ze het heel af en toe over mijn vader had. Phil was oersaai, maar ze leken best gelukkig samen. Hij was loyaal, betrouwbaar en blijkbaar even content om nergens heen te gaan als zij.

‘O!’ Haar stem schoot omhoog. ‘Je raadt nooit wie ik bij het gemeentehuis zag. Phil en ik waren daar voor de belastingaangifte en toen kwamen we Michael Browning tegen. Wist je dat hij zich kandidaat heeft gesteld voor het burgemeesterschap? Dan wordt hij onze jongste burgemeester ooit. Ze zeggen dat hij zeker kans maakt.’

‘Wat leuk voor hem. Luister, mam, ik moet gaan.’

‘Helemaal niet,’ wees ze me terecht. ‘Hij vroeg nog naar je. Hij wilde weten hoe het met je ging. Weet je wel dat hij nog even knap is als toen jullie nog samen waren? Ik heb nooit begrepen waarom het geen standhield.’

Terwijl mijn moeder bezig was geweest met het haar nieuwe echtgenoot naar de zin maken, had ik op de een of andere manier de aandacht getrokken van de populairste jongen van de klas – tot grote teleurstelling van de vele meiden die stonden te popelen de volgende te zijn.

Michael Browning was het type jongen dat alle meisjes wilden hebben en alle andere jongens wilden zijn. Grappig, goede familie, veelbelovende toekomst en een zwakke plek voor de meisjes uit de verkeerde wijk van het stadje. Precies het soort jongen waar mijn moeder me graag mee thuis zag komen: iemand die het compleet tegenovergestelde was van de vrijgevochten ziel die de tijd noch de zin had gehad om mij op te voeden.

‘Er waren vele redenen waarom het geen standhield, de voorname daarvan was dat ik niet van plan was de rest van mijn leven in Callaway door te brengen, terwijl hij daar duidelijk zijn lotsbestemming heeft liggen.’

‘Dat klinkt alsof dit de meest vreselijke plek op aarde is. Ik zal nooit begrijpen waarom je liever tussen al die mensen in die stinkstad woont. Je had een leven hier.’

‘Nee, jij hebt een leven daar en ik ben blij dat je die rust gevonden hebt. Maar ik ben inmiddels bij Davids appartement aangekomen. Ik moet naar binnen. Hij wacht op me.’ Feitelijk was ik nog een blok verwijderd van het in Soho gelegen appartement van mijn baas, maar ik wilde dit gesprek beëindigen voor het echt de verkeerde kant op ging. ‘Ik stuur je een berichtje zodra we geland zijn,’ voegde ik er nog aan toe.

‘Dank je. Je weet dat ik me toch de hele tijd zorgen zit te maken.’

‘Dat weet ik, maar er is niets om je zorgen om te maken.’

Ze zweeg even. ‘Ik houd van je, lieverd.’ Het klonk opnieuw warm en zacht, zoals een moeder die haar baby instopte en beloofde dat alles goed zou komen.

Mijn ergernis smolt weg en even was ze weer gewoon mijn moeder, niet de vrouw die al haar eigen dromen had opgegeven en maar niet kon begrijpen waarom ik dat niet wilde.

‘Ik ook van jou, mam.’

Vlakbij mijn bestemming vertraagde ik mijn pas. In gedachten liet ik het gesprek nog even de revue passeren. Misschien had ik niet zo snel moeten ophangen. Ik keek omhoog, naar waar het gebouw de blauwgrijze lucht raakte, en liet de koele lentelucht over me heen spoelen. Maar toen schudde ik mijn hoofd. Nadenken over ons gesprek had net zomin zin als hier blijven aarzelen om naar binnen te gaan. En de emoties die ik ervoer, hadden hier al helemaal niets te zoeken.

Melody Hawkins en ik mochten het misschien niet altijd eens zijn, ze was wel de enige moeder die ik had. Hoe ver ik ook zou vluchten, ze zou altijd een deel van me zijn. Ik was lang geleden al gestopt met uitleggen waarom ik niet het leven wilde leiden dat zij voor me had uitgedacht, want dat betekende dat ik háár leven zou beledigen.

Dat wilde ik niet. Hoe oneens we het ook waren, het was niet eerlijk haar te veroordelen terwijl ze alleen maar het beste had gemaakt van wat ze had. Ze was een van de vele kinderen geweest in een arm gezin waarin niemand tijd voor haar had gehad. Vervolgens was ze verliefd geworden op de verkeerde man, wat uiteindelijk tot mijn komst had geleid, maar ze had haar uiterste best voor ons gedaan.

Maar goed, nu was ik een eind van Callaway verwijderd en ik keek normaliter niet om. Ik wilde niet denken aan het kleine stadje waar ik was opgegroeid en ook niet aan Michael Browning die er carrière maakte. Ik leefde een te snel leven om terug te blikken. Het deed er allemaal niet meer toe.

Ik ademde de stadslucht diep in, liet mijn adem met een vermoeide zucht ontsnappen en ging naar binnen. Bij de

receptie werd ik opgenomen door een jongeman in een slecht passend grijs pak.

‘Ik ben Vanessa Hawkins en ik kom voor David Reilly,’ zei ik met een beleefde glimlach.

‘Ogenblikje.’ Hij pakte de hoorn van de telefoon. ‘Er is een jonge vrouw voor u, meneer Reilly. Vanessa Hawkins. Zal ik haar naar boven sturen?’

Mijn maag trok samen toen ik Reillys stem gesmoord uit de luidspreker hoorde komen. Misschien was het instinct. Of de gebruikelijke reactie van mijn lichaam op zijn stem, zelfs op die afstand.

De jongeman hing op en knikte richting de liften. ‘Hij verwacht u. U mag meteen doorlopen.’

Een paar seconden later was ik onderweg naar boven. Tegen het koele metaal geleund liet ik mijn geest rondgaan tussen mijn plannen voor vanavond en voor de vakantie die over minder dan 24 uur op me wachtte.

Ondanks dat het zaterdag was, had Reilly me gevraagd iets voor hem te doen. Met tegenzin had ik ingestemd. Hij verwachtte een bezorging van de stomerij bij zijn herenhuis in de Upper East Side. Maar ik hoefde niet te zorgen dat ze zijn nieuwe adres hadden; nee, ik moest het zelf ophalen en naar het appartement brengen, zodat hij deze week zijn pakken ter beschikking had.

Al twee jaar stelde David Reilly als mijn baas mijn geduld op proef. Op sommige dagen ging het beter dan op andere, maar net als ik dacht er helemaal klaar mee te zijn, vond ik ergens de wilskracht hem nog wat langer te verdragen. Dagelijks hield ik mezelf voor dat ik hier in de toekomst dik voor beloond zou worden.

De liftdeuren openden zich en ik stapte naar voren, waarna de deuren zich geluidloos sloten. Maar dat merkte ik niet, ik had het te druk met me klein en niet op mijn gemak voelen. Mijn interne tirade werd het zwijgen opgelegd toen ik de bewonderenswaardige loft in me opnam. Met zijn gladde vloeren van donker hout, moderne, strakke inrichting en glazen wanden die als binnenmuren dienden, leek de loft een voor New York ongekende zee aan ruimte te bieden. En dan was er ook nog de zwevende trap, die naar een verdieping leidde die nog meer ruimte bevatte. Ik had geen idee wat een appartement als dit moest kosten, maar ik kende Reilly en zijn kennis van financiën, waar hij binnen onze firma bekend om stond: dit viel vast binnen zijn budget.

Ik was een paar meter voor de liftdeur blijven staan en Reilly kwam snel de trap af. Hij was gekleed in een donkerbruine trui en een spijkerbroek, blootsvoets met bruine loafers. Zijn nonchalante kleding schokte me. Ik zag hem zelden zonder een designermaatpak. Op de een of andere manier leek hij meer op een gewoon mens, hoewel ik me niet kon voorstellen dat hij en ik naast ons mens-zijn ook maar iets gemeen hadden.

Hij was niet onaantrekkelijk: fit, met scherpe trekken en een geslepen blik in zijn grijze ogen. Ik schatte hem op zo'n 1,75 meter, maar die lengte deed niets af aan zijn charisma. Ondanks mijn vele ergernissen zou ik het niet wagen hem te dwarsbomen. Slechts weinigen op Wall Street zouden dat wel doen.

Hij nam de stomerijhangers van me over en ik kon eindelijk mijn pijnlijke pink ontspannen. 'Mooi,' zei hij, terwijl hij de in plastic gehulde kleding over de dichtstbijzijnde stoel hing. De stoel was uitgevoerd in een zwart-wit print, modern en strak, net zoals de rest van de ruimte.

Knipperend ontworstelde ik mezelf aan de schok van zowel het appartement als deze andere Reilly.

‘Wat een mooi appartement. Als je alles eenmaal uitgepakt hebt, is het vast schitterend.’

Hij glimlachte bijna. ‘Je had het herenhuis aan Sutton Place moeten zien.’

Als het huis waar hij met zijn ex had gewoond maar half zo luxueus was als dit appartement, zou ik daar waarschijnlijk ook graag met open mond in de rondte gestaard hebben. ‘Dat was vast ook prachtig.’

Zijn blik werd kil en mijn maag trok opnieuw samen. Had ik iets verkeerd gezegd? Met een nietszeggend geluidje klemde hij zijn kaken op elkaar. ‘Die feeks mag het hebben,’ mompelde hij.

Nerveus beet ik op mijn lip. De inkt op de scheidingspapieren was nog nauwelijks droog. Dit was zo te zien de laatste fase van zijn scheiding van Cheryl. Hij had het nauwelijks nog over haar. Al zolang als ik zijn persoonlijke assistent was, waren hun sociale levens grotendeels gescheiden geweest. Ze was vaak weg, wat een goed excuus was voor haar ontbreken op bedrijfsfeestjes. En misschien was dat ook de reden waarom het zo belangrijk was dat ik die feestjes wel bijwoonde.

‘Ik heb koffie voor je meegebracht.’ Ik draaide zijn beker uit de houder en reikte hem aan. Halve cafeïne, light, driedubbele mokka. Hoewel hij er niet om gevraagd had, had ik er voor de zekerheid toch maar een voor hem meegenomen.

Hij pakte hem aan zonder me aan te kijken. ‘Een beetje laat voor koffie.’

‘Graag gedaan, hoor,’ beet ik in stilte terug. Dat deed ik iets

te vaak als ik bij hem in de buurt was. Misschien zou hij me met meer respect behandelen als ik op mijn strepen ging staan – maar waarschijnlijk werd ik dan gewoon ontslagen.

Hij nam een slokje en draaide zich toen om naar de stapel dozen in het midden van de ruimte. ‘Ik heb nog heel veel uit te pakken,’ zei hij, terwijl hij het plakband van een van de dozen trok.

Hij wierp me een zijdelingse blik toe die even duidelijk ‘ga je me niet helpen?’ betekende alsof hij de woorden daadwerkelijk had uitgesproken.

Dat was dus wat hij wilde. Op iedere andere dag zou ik het zonder meer hebben aangeboden. Als hem tijdens ons werk iets dwarszat, was ik ervoor om zijn lasten te verlichten. Maar het was verdomme zaterdag en ik was ook moe na een lange werkweek. Daarbij had ik zin in een avondje martini’s drinken en bijkletsen met mijn vrienden.

‘Dan wens ik je daar succes mee. Ik heb nog niet eens ingepakt voor mijn reis voor morgen,’ loog ik. Uiteraard had ik alles al ingepakt. Ik had zelfs mijn haarverzorgingsproducten in kleine plastic flesjes gedaan. Om precies te zijn kon ik de klok wel vooruitkijken naar het moment van vertrek. Maar mijn zin in cocktails en zonneshijn veranderde langzaam in schuldgevoel en bezorgdheid.

‘Het wordt een zware week zonder je.’ Reillys botte toon maakte dat meer dan duidelijk. ‘Laat je wel je telefoon aanstaan?’

‘Ik weet niet of ik bereik heb daar,’ mompelde ik.

Opnieuw een nietszeggend geluidje, dat in mijn oren klonk als ‘kom op, Vanessa’. Ik was er niet zeker van of mijn vaardigheid wat hij nooit echt zei te ontcijferen me een geweldige

assistent of gewoon knettergek maakte. Hoe dan ook kreeg ik het idee dat ik hier nog lang niet weg was.

‘Heb je hulp nodig?’ vroeg ik uiteindelijk. Het was me niet duidelijk aan wie ik op dat moment een grotere hekel had: aan mezelf omdat ik het vroeg of aan hem omdat ik al wist wat het antwoord was.

Hij gebaarde met zijn hoofd richting de keuken, waar de grote ramen deels verduisterd werden door opgestapelde dozen.

‘Je kunt met die dozen daar beginnen.’